

Nr 772.

Av herr **Laurén**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 225, angående försvarsväsendets ordnande.

Enligt nu gällande lönereglemente för artilleriets tygstater äro departementsskrivare uppförda i 6. lönegraden C och blir således för dem 15. löneklassen slutlön. Visserligen ha de utsikter att erhålla befordran till tyg- eller fabriksförvaltare av 1. klass och sålunda uppflyttas till 7. lönegraden. Men med hänsyn till den kontinuitet, som erfordras i departementsskrivarebefattningarna, torde det kanske ej alltid vara lämpligt, att en departementsskrivare transporterats till dylik beställning. Det arbete, som av departementsskrivarna utföres och som utom vanlig expeditionstjänst även omfattar revision, bokföring, anslagsberäkningar m. m., är nämligen av sådan art, att det för förvaltningsarbetets jämna bedrivande är i hög grad önskvärt att samma personer under en längre tid innehava departementsskrivarebefattningarna, vadan det i regel torde vara synnerligen olämpligt, att departementsskrivare genom möjligheten till ernående av löneförhöjning söka befattningar såsom tygförvaltare av 1. klass.

Men i betraktande av det arbete och det tjänsteansvar, som påvilar tygförvaltare av 1. klass och departementsskrivare, böra de vara i avlöningshänseende likställda, i överensstämmelse med vad förut varit fallet intill tidpunkten för ikraftträdande av Kungl. Maj:ts avlöningsreglemente för officerare och underofficerare samt civilmilitär beställningshavare på aktiv stat m. fl. vid armén och marinen den 29 juni 1921. Denna likställighet har också förordats av tvenne generalfälttygmästare, den ene i underdånig skrivelse till Konungen den 5 mars 1924, n:r 45, och den andre i skrivelse till 1930 års militära avlöningsakkunniga den 19 mars 1930, n:r 68. (Avskrifter av dessa skrivelser skola tillhandahållas särskilda utskottet.)

Då uppflyttning ändå ej skett i Kungl. Maj:ts proposition nr 225, kan det förefalla som vore placeringen prövad, men då en ändring i departementsskrivarnas tjänstgöring numera inträtt, förefaller det som borde frågan ånyo upptagas. Genom omläggning av medels- och materielredovisningen, bestående däri att granskningen av redogörelserna ej längre skall utföras i arméförvaltningen utan verkställas vid vederbörande förråd eller fabrik, skall denna revision uppdragas åt departementsskrivarna. Utom det att den härför utgående rese- och traktamentsersättningen näppeligen täcker de med dessa resor förändade kostnaderna, ligger en oförmåga däri, att granskaren-revisorn har en lägre tjänsteställning än den vars räkenskaper m. m. skola granskas. Visserligen är man övertygad om att personalen under alla förhållanden samvets-

grant fullgör sina åligganden, men man får därför icke bortse från det obehagliga förhållande, som under ifrågavarande omständigheter en i lägre ställning intar till en i högre, även om icke begreppen underordnad och överordnad här torde äga samma tillämpning som eljest. Det är därför överensstämmande med rättvisa och billighet att ersättningen för arbetet ej sättes för låg.

Med stöd av det anförda hemställes alltså,

att riksdagen behagade besluta att departementsskrivarna å artilleriets fabrikers och tyganstalters stat bliva placerade i samma lönegrad som tyg- och fabriksförvaltare av 1. klassen eller i 7. lönegraden C i det militära avlöningsreglementet.

Stockholm den 21 april 1936.

Erik Laurén.
